

Братислав Јевтовић

ДА, НАРАВНО ДА ПОСТОЈИ ЦВЕЋЕ КОЈЕ СЕ ЗОВЕ ЛЕПИ ЈОВА

За Марију Б. Б.

Уме септембарска светлост – иако још летња и добрано блистава – на неки загонетан геофизички и оптички начин да се учини мање брилијантском од оне јулске и августовске, то јест да постане смиренија, помало спласла и демпфована, не одвише јарка. Притом, за сунчаних и сувотних дана – а какви знају у септембру да заређају – погледа ми се учини да је, готово па, сипка. Баш такво је подневно светлило, златасто и суво, купало пространу терасу трособног стана, смештеног на другом спрату немале четворокатне ламеле у центру Ара. Унутар просторије – из које се може изравно изаћи на свеж етажни зрак, то јест у љубак цветњак поменуте терасе – дање озарење је, провлачећи се кроз завесе од кремкастог маркизета, прелазило преко полуконцертног клавира марке *Безендорфер* и преко меблираног салонског комплета саделаног у, ваљда, сецесијском стилу. (Као и обично, поглед ми је привлачило нарочито пијанистичко седало, израђено од абоновине. Малко издужено, и са оним својим фино заобљеним наслонима за руке, подсећати би могло на неку врсту малецног рекамијеа. Стоји уз поклопљену клавијатуру савршено улаштене музикалије, црне као диригентски фрак. Не знам зашто, у њему – том седалу – увек, као да видим некакво крајње потчињено служинче: крото и бескрајно трпељиво, те, наравска ствар, стопостотно мучаљиво). Да сам још комотнији са употребом компарација и метафора, рекао бих да се та и таква рујанска светлост, као нераскалашна и одмерено штедра, дописивала, рецимо, са најбољим оличењима негдашње узорите девојачке смерности и уздржљивости – такве чедности, на пример, каква на почетку септембра смерно закључује да је, још мало па, прегурала календарско лето како ваља... но, будимо реални,

притом бих свакако напоменуо нешто и о томе како примерна, па и најпримернија, девојачка крепост, ипак, са новом школском годином, у вишим разредима гимназије, или друге средње школе, не лежи враже, малтене па је готова, и то у најважнијем своме аспекту, да малкице та не и попусти... Дакле, септембарска фотонерија, филтрирана кроз прозорске засторе, изгледала је, у том свом собном издању, доброно смирена, нимало треперава. А саме унутрашњости салончића што се тиче, и његовог дискретно напарфимисаног ваздуха, могао бих да натукнем и ово: козметичка одората, са нотом која је помало вукла на некада популарно чичково уље београдске *Далије*, и која би се унеколико могла дозивати са, на пример, данашњим женским парфемом *москино*, подсећала ме је на мирис давнашњих арских игранки које сам, још као дванаестогодишњи дечарац, сав устрептао од узбуђења, кибицовао у сали железничког културно-уметничког друштва *Дуле Милосављевић* и у дворани КУД *Абрашевић*; тај тајновити и малко нагорки пах чичковог уља знао је, наравска ствар, да полази и шири се од оних својски зачешљаваних мушких фризура, званих тарзанке, тамо из касних педесетих и с почетка шездесетих, прошлога века. Када се не би радило о лепо и по старински намештеном квадру омање гостинске собе, у итекако добростојећем дому, него се дескрипција тицала нечег мање четвртасог и мање стамбеног, а више топлокрвног, могао бих – слободније метафоричности и изразитије компарацијске живописности ради – казати како је смирено обазарје просторије подсећало на каквог алатастог шталског коња, доброно измореног, или на осетно сугласу свилоруну овцу, или на, силно балдисалу, леполику ламу.

Када имате осамдесет и пет година, ево већ скоро пуних, као што их бројим ја, ваља Вам, драги мој пријатељу, повести рачуна да не постанете сасвим равнодушни... потпуна индолентност и апатичност су не препоручљиве, једнако су опасне као и када се особа због овога или онога непрестано брине и ждере... Сада се доста говори о депресији. Постоји, видим, и код млађег света. Умакнути томе, па и свакој другој учмалости – то је основно.

Ви сте, госпођо, у том смислу, изгледа, неопходно умеће и вештину савладали.

Да. Мора вас држати занимање за штогод. Ма шта то било. На пример, послушам на Јутјубу нешто музике. Старе немачке, италијанске и шпанске шлагере углавном тражим, или музику из познатих филмова.

То јесу препотопске ствари, мелодије од пре Христа, али баш зато ме и подмлађују. Помислим увек када те снимке слушам да сам поново гимназијалка или студенткиња. Послушам, на пример, теме које се везују за филмове као што су *Плави анђео*, онда *Трећи човек*... наравно, *Тачно у подне*... или нешто ведрије нађем, на пример нумере из *Ба-*

ла на води, из Три новчића у фонџани... или она филмска канцона Венеција, ла луна е џу... о чудесној Лариној теми из филма Доктор жива-џо да и не говорим...

Написао Морис Жар!

Дабоме.

Али, све су вам прекрасне. Рецимо, Венеција, ла луна е џу – сушта дивота. Сентиш ствар, романтична. Веома је, тамо поткрај педесетих, био гледан истоимени забавни филм... сећам се да су играли Мариса Аласио и Алберто Сорди, чини ми се и Нино Манфреди...

Откуда ви то знате?

Манијак сам да штошта запамтим и држим у глави.

Заиста, свака вам част.

Ништа посебно. Али волим увек да своју мнемотехнику упослим на некој пријатној ствари. И обавезно на филмовима – редитељ, главни актери, по могућству и музика.

А, тако.

Да, то ми је као некаква мала рутина, гимнастика ума... то запамћивање, али и ревносно преслишавање, када год овај или онај контекст на таква опсећања иколико наводи...

Исто сам то, или слично, радила и ја.

Заиста? А зашто се изражавате у перфекту? Не бих рекао да је он, у вашем случају, баш сто одсто на месту.

Године су ово, ипак. Ја се сада трудим, у овој животној доби, да напишем понеку причу са тематиком из моје личне прошлости. Настојим да понешто забележим, док новелете не побегну из главе. Али, обнародовала од тога свега нисам ништа. То је нешто приватно, сасвим лично. Ту и тамо, као што знате, објавим понеку историографску публикацију, засновану углавном на богатим епистоларним архивама које су се у нашој фамилији током протеклих стотину и седамдесет година увећавале и увећавале, а где су на поштанским маркицама штамбили из мноштва земаља, са најразличитијих меридијана. Има их са свих континената, изузимајући, наравно, Арктик и Антарктик. Ха-ха-хаа.

Ма, видим, сила сте! Навели сте ме да помислим на Целзијуса, Келвина, Реомира, Фаренхајта! – са тим леденим континентима које убацујете у конверзацију. Свака част, збиља!

Ето, такве занимације испуњавају моје дане. Пискарање. Пискарање, и телевизија. С тим што ме деца – из Београда, или однекуд из Европе, када се којекуда запуте и онда којегде позадрже – често зивкају, такорећи на свако пола сата ме зову. Право да Вам кажем, некад ме то толико „цимање”, како то они веле, помало и нервира. Таман отпочнем са гледањем какве занимљиве тв-емисије, или неколико реченица ставим на папир, а они развезу причу.

А клавир, стари добри *Безендорфер*? Засвирате ли погдекад?

Да, понекад помало пребирам по диркама, али много ми смета то што је клавир прилично раштимован. До пре пет-шест година долазио је господин Солар, стари Словеднац један. Подешавао је жице на два начина, са две различите звучне виљушке. Питао ме да ли да *камерно ла* баждари према бечком или према париском еталону – знате оно: 440, или, пак, 444 херца. Ја сам увек ишла на повишену варијанту – ону са четири херца више, сматрајући да постоји тенденција клавирских жица да се опуштају. Међутим, то је неважно. То је, у ствари, све као бајаги. Јер, ја заиста ту не примећујем никакву разлику. Толика слухисткиња нисам да бих је осетила. А и волела бих да видим ту особу која би то могла да ухом разликује. Са западног зида собе смешила се, мени већ добро знана, уљана слика. На њој су приказани мајка и дечак. Обоје власи имају светле, помало риђе, подсећају на лице од новог новцијатог бакра. Платно је насликао – заправо картон – познати београдски архитекта Григориј Гриша Самојлов. Радио према малој цепној фотографији. Извео је то у нацистичком концентрационом логору Бухенвалд, где је доспео након заробљавања у Априлском рату и после боравка у швапском радном логору Бад Сулци (о овоме сам се, из ранијих разговора са госпођом Маријом, прилично обавестио). Да се видети, боје су намицане, мршаве, посне и танке, шкрте. Тамо, код Вајмара, у планини Етер, своју младу супругу Наталију и сина Јурија чувао је на фотки доктор Александар Бокарев, Григоријев логорски сапатник, иначе потоњи Маријин свекар.

Одличан је клавир, полуконцертни. На њему је свирала ваша бака Паулина?

Јесте. Овај клавир је представљао део њеног мираза... тамо, на самом концу сада већ претпрошлог века то било – године 1899 – када је шест волова дотеглило гласовир од Крагујевца... Правац Ар, са крагујевачке железнице... Иначе, био инструмент отправљен из Беча. Из Крагујевца је транспортован најобичнијим колима са волујском запрегом, тако што је трбухом положен на дебелу насагу од кукурузне шаше... да се не би током превоза растресао и раздесио... Можете мислити, који контраст. На једној страни улаштени клавир, на другој снопље шаше. Башка, меденице на воловима и дискретан звон запреге. И тако, брзином од два километра на сат. Шестопрег је ноћио у Равном Гају и у Бресници. Тродневно путовање, ништа мање.

„Да сам неких петнаестак година старији, или да је госпођа за толико млађа, знам да бисмо нас двоје, овде у Ару, у гимназији на пример, или у Београду, на факсу, важили за добре пајтосе... ем лепа и модерна, ем бритке памети, ем господствена за уџбеник, сто посто бисмо се пајтали...”, помислио сам. (Као оправдање и поткрепу уз овакву по-

мисао – којом у ствари, поласках себи – потегао сам, пред самим собом, оно отворено и сербез признање песника Бранка В. Радичевића, званог Мачиста, према којем је, иако беше две и по деценије од Десанке млађи, у поетесу из Бранковине непрестано био заљубљен – да ли чисто платонски, или, можебити, и са другачијим имагинативним садржајима – све време, док.

Онда ми је на ум пао и пример актуелног француског председника Емануела Макрона и његове супруге Брижит, која је двадесет и четири године старија од мужа. Предавала му латински у гимназији. Тада су се ваљда и спетљали. Кроз везу са њом достигао јуноша потпуну зрелост, а затим снажну властиту амбицију веома продорно и делатно управио ка освајању, ништа мање него, Јелесејске палате. Онда су се, у моме муњевитом затајном промишљању, наређале овакве поништавајуће реченице: „Али, не! Шта ће ми оваква паралела и рационализација! Брзоплета је и сасвим је испала непожељна! Јер, прича се да је *monsieur le president* геј... цаба му и државништво, и тај његов ниграм сала, у першун прпошна силуета таквог једног, збиља шланг и виталног, председника Пете републике какав је Макрон...”

Оно о цвећу и другоме растињу у башти мог деде Стевана и баке Паулине мислим да сам, баш Вама, већ говорила.

Да, да. Оно чудновато белолисно дрво! Ко зна какав назив има... Онда, софоре! Тамариси и магнолије! Некакве оновремене нектарине! И крушке, са родом жутим као восак...

И цвеће... цвећа смо имали сваковрснога... оно баштенско, старинско, знате... Златна парица, знате ли то цвеће?

Знам, бледозлатасте оне овалне шљокице су чувари њенога семена, подсећају ме на седефасте трзалице за гитару! Чудновата биљка.

Видим да знате. А каначић, драгољуб, шебој, ноћна фрајла?

Све сам те баштенске биљке упознао још као дете. Сада их нигде не виђам. Лепи јова? Постоји ли лепи јова?

Да, наравно да постоји цвеће које се зове лепи јова.

Шта то беше? Какав је цвет?

Може бити бео, може бити циклама, розе... иде и на љубичасто, а има га и шаренога...

А изглед? Каквога су цветови изгледа? Какво им је оцвеће? Јесу ли цветови чашкасти, или нису?

Не, нису. Како да Вам кажем, нешто као мушкатла... али, не, некако су латице мање кадифасте...

А висина?

Зна да буде негде до колена, а има и сората које су само до чланака.

Аааа, па знам, сетио сам се! Цветови су нежни, гужвави малко, при том су и некако сочни, је л' да?

Сасвим добро сте их описали.

Даа, да, лепи јова! Још га и *недирак* зову – сада сам се опсетио. Ваљда не воли да се додирује нити да му се закомешавају листови и струкови.

Ја сам имала лепог Јову који је возио бицикл.

О, да. Схватио сам.

Учини ми се да се осмех из њезиног начас устрепталог средогруђа на црте лица успентрао не баш спретно. Не баш као циркуски акробата. Можда, као птиче-полетарац. Јер, било је колебања. Око тога да ли да ми то исприча или не. Опaziо сам, наравно. Рекао бих, штавише, да се смешак на који тренут копрцао на њеним устима и на, зачудо, тек незнатно избораном обушћу. Наравно и у очима, чије су се дужице плавеле као две далеке перунике. Пошао је, можда – тај смешак – и од кремкастих сандала на каишчиће и од ликрастих чарапа у боји дима, те се горе испео. Да је и одатле кренуо, не би ме изненадило. Заиста, дуго му требало да се испне до усана.

Тај лепи Јова, тај мој витез, није јахао коња него је возио бицикл. Беше 1948. година, ванредно стање, због Резолуције ИБ-а. Одасвуд је грмело о неправедним нападима на Ка-Пе-Ју, са оних звучника на бандерама... крчала су заветовања да Фенерејот никако не сме да поклекне нити да подлегне пред бесомучним налетима чудовишне пропаганде Информбира.

А Лепи Јова?

Он се возикао на бициклу, Корзоом се кретао с краја на крај, правио кругове. Вртео педале полагаано. Од Пушељића куће и Касине па све до Ђеловића ћошета, до хотела *Русија*, Кредитне задруге и ресторана *Париз*. Онда би почео да прави кругове, све тамо улицом Краља Милана, до КУД *Абрашевића* и Гимназије, па поред Цркве и Старог суда, онда Господар Јовановом, по оној турској калдрми, до Нове Поште, где би затворио ђир.

Баш Вам се свиђао, чим сте му тако снимили и свикли руту?

Много ми се допадао. А био леп као уписан, што се каже. Висок, смеђ, дуголик, сразмерне грађе. Нешто као глумац Пјер Омон, ако сте запазили тог филмског актера. Или, рецимо, онај мистични Италијан, Ђорђо Албертаци, из филма *Прошле године у Маријенбагу*, Алена Ренеа.

Знам, знам обојицу. Поменути Француз је отац Тине Омон, једне лепе глумичице из друге половине шездесетих, црнке једне, била црнокоса и тамнопута, као права Берберка, Туарескиња, тако нешто. Вероватно сте је, тамо негде крајем шездесетих, гледали у неком филму или филмчићу.

Е, тај глумац, баш тај, Омон. Њему је Јова, иако тада врло млад, већ некако био налик.

Да, да, могу да замислим... на пример, гледали смо Омона у Трифоновом филму *Америчка ноћ*, тамо негде из прве половине седамде-

сетих. Главну женску улогу играла Жаклин Бисѐ, модроока француско-холивудска звезда тог времена.

Сећам се и тог филма, био је доста добар.

И још само нешто о Албертоцију, морам да кажем, извините. Играо је и у одличном остварењу Хелмута Којтнера *Црвенокоса*. Филм је немачки, али као да га је изнедрио француски нови талас. Боље га не би направили ни Годар ни Шаброл. Изванредан је. Нажалост, мање је познат, нашој публици готово непознат.

Не, нисам гледала тај филм. Него, да се вратим на причу. Невоља је у томе била што нисам имала бицикл.

Како доћи до бицикла? У томе беше кунст?

Да, управо тако. Није тада ни било богзна колико „точкова”. Знате, ми смо у то време за бицикл говорили точак.

Претпостављам, а и знам, да су то све били предратни двоточкаши. У тадашњим нашим фабрикама нису се још производили, а из увоза вероватно скупо, прескупо, је л` да?

Скупо, као суво злато.

И, како се снађосте?

Прво сам ишла код Данице Пуџфинке – знали сте фијакеристу Милана Стефановића, званог Пуџфан, онога црнпурастога с краћом ногом. Е, његову жену су звали Пуџфинка. Она је издавала бицикле на сат. Одем чак доле, у Циганмалу, мислим да је то Бирчанинова улица била. На сат, три динара, мислим. Све измолим код маме Емилије по неких десет динара, слажем да ми се једе сладолед. А само да бих два сата витлила на бициклу онуда куда он вози. Сећам се да је на том његовом точку стајала бела регистарска таблица с бројем 141. Због тих цифара прозвала сам га, онако у себи, Корен из Два. Много ми се допадао тај Јово.

Сав сте џепарац давали на окретање педала?

У то време се говорило да се бицикл, ручни сат и жена никоме не дају. Тако је рекао и чика Драгослав Моша Андрић, бакалин из нашег суседства. Међутим, како је веома добар и душеван човек био, а и у најчистијем пријатељству са мојом мајком, чика Моша ми је свој двоточкаш, након очинске подуке да пазим и да се не сломатам, лака срца дао.

Након оног лабилног смешка, наочари су мојој саговорници нано-во давале не само озбиљан него и некако строг израз. „Како ли је то лице морало бајно изгледати са оних својих петнаест-шеснаест лета из 1948... да ли се са њега могла читати замамна, глатка и затегнута (затегнута таман као што беше и тадашња његова кожа) решеност да се свет осваја колико паметно, рационално, промишљено, толико исто и романтично, а можда и враголасто, барем кадикад? Да ли се на њему опајало и тб, понекој младости тако својствено и штедро подарено, враголанство? Или то само умишљам?

Његов бицикл био је аустријске марке *шширија*, контраш. Обичан стари бицикл. Теретни, тежак, шкрипав... а и са бајлагованим спољним гумама, то су они груби гумени обвоји, заденути у бандаше... Као нека коњска рага што полако вуче, био му тај бицикл.

Замишљајте. А и сећам се таквих убогих бицикала. А тај точак што сте га Ви искамчили? Да ли је нешто бољи и комфорнији био?

Да, тај који сам посудила од трговца Моша Андрића беше посебан. Шта да причам. Имао је амортизере и на предњој и на задњој виљушци... само је гишкао...

Можда био марке *НСУ*?

Браво! Па, Ви као да сте нас посматрали, а били сте беба, имали сте, ваљда, годину-две.

Имао сам прилику, својевремено, као јуноша, да вртим педале и на таквом бициклу.

Тачно! Био је то првокласан *НСУ* двоточкаш. Предратни. Напред је на блатобрану носио као малецну једну металну кресту, обојену у цигласто, а на којој је стајао знак произвођача. чувена немачка фабрика аутомобила, мотоцикала, бицикала, *НСУ*.

Куда сте ишли у вожњу?

Углавном смо возили овуда, по граду... Корзо је имао гранитну коцку на коловозу и највише нам је одговарао, као што је добра била и улица према Гимназији, предратна *Краља Милана* а после рата *Бајте Јанковића*... У осталим улицама макадам, или неравна калдрма, звана турска. Од Цркве, *Душановом* према Соколани, Кужељевини и Новаковића имањима, обичан изваљан пут, али излокан, са ванглама. У Улици *Краља Пејтра Првог*, исто, само још више блата и прашине. Од кафане *Цар Лазар*, па тамо кроз Циганмалу, такође. Најдаље смо ишли до Болнице, као што знате, има од центра града једно два километра. Возили смо полáгано. Баш смо густирали.

Тада није имало неког саобраћаја, само фијакери и сељачка запрежна кола?

Тако је. Једва ако негде наиђе неки камион или војни цип. Тада су камиони имали погон на дрва. Шофери су имали крилатицу: „Идем на *сауџас*, свуда стижем зачас!”

Могли сте да возите напоредо и да се шалакате... баш да уживате у необавезном разговору...

Тако смо и радили.

О чему сте највише причали?

О свему, само не о томе како су се Стаљин и СССР обрушили на ратом измучену, изгладнелу, оголелу и обосилу, социјалистичку Југославију. Могли смо о мало чему да говоримо, онако тематски, када се узме у обзир да тада не беше неких ни нарочитих филмова, па да их препричавамо и да се на њих осврћемо. Осим совјетских, наравно, по-

највише ратних, препуних дима и гаражи, експлозија, рике артиљеријских оруђа, детонација и прштеће земље на све стране...

Али, младост, али љубав? Увек налазе слатке теме... непрестано, јелда, говори се о нечему другом, а посреди је, само и једино, оно неухватљиво, што се зове заљубљеност... Зар не?

Никада се нисмо ни држали за руке. А камоли да смо се љубакали.

А оно када управља једна рука на гуверналу, а друга тражи ону нечију, поред себе, ту коју воли, за време вожње?

То није ни долазило у обзир. То би неко видео и пропратио би мрким погледом. Само смо причали. На махове смо разговарали, веома шкрто. Он се спремао да најесен пође у поморску војну школу, у Пулу. Говорио ми је о томе како је Истра сада наша, како је присаједињена матици земљи. А да се можемо надати и скором припајању Трста. Не буде ли *Trieste* наш за коју годину, ето њега и његових поморских камарата да изврше инвазију. „Југославија је Трст заслужила својом борбом, а и доста словенског живља у њему постоји, није још битка за Трст изгубљена”, говорио је.

Диван занос младости. Нестрпљење да се ускочи у матроско одело. Романтични патриотизам. Могу да замислим.

Лепо сте то изразили.

Да ли сте разменили које писмо?

У почетку, да. Неколико пута сам му писала и он је хитро отписивао. Описивао је Веспасијанов славолук, Арсенал, Арену, луку... хвалио се да је на весла, са друговима, ишао до Ловрана и Опатије, и да су му се мишићи удвостручили... Онда сам престала да му пишем јер ме је спопао био такав један момак од каквога није ни било могуће утећи, толико је навалентан и умишљен био.

Да сте знали колико је војнику важна пошта, писали бисте му све време, па таман се то звало и седењем на две столице – не могадох да не дозволим и властитом искуству да каже коју реч на ту тему.

Не знам, тако је то било. Прескачем неколико година. Онда се појавио, баш у морнаричкој униформи, белој, с тебет береом и са оне две свилене траке одострага, на потиљку. Баш био наочит и леп. Попут некаквог принца. Ја сам се у то време спремала за факултет и још сам се забављала са тим егоцентричним и љубоморним младићем који ми није дао да дишем. Надзирао ме свакога секунда.

Јесте ли се сусрели?

Да, али само некако надаљ, преко улице. Стидљиво сам му махнула, он је начинио малени наклон.

А потом? Што се тиче морнара и Вас?

Потом су нас раздвојиле године и деценије, географске раздаљине, професије, обоје смо имали брачно стање – он своје, ја своје. Прича-

ли су о лепоти његове жене. Италијанка из Врсара, Ђина по имену, маркантна црнка, тако је описиваху они који су је видели. Замишљала сам да је нешто *a la* Клара Каламаи, из Висконтијевог филма *Ојсе-сија*, из 1942. или из 1943, рађеног по роману *Поштар увек звони двајуш*, не знам да ли сте то гледали.

Наравно, први Висконтијев филм, изашао 1943, под Мусолинијем. Својеврсна најава италијанског неореализма. Одлична филмчина.

Кажу да су тој Ђини листови на ногама били узани и чврсти као кундаци на пушци. Ваљда као код Ане Мањани. Причали су да је Мангуп Милутин Ивковић, звани Муса, рекао на Корзоу за Јовову Ђину: „Види каква је вретенаста... најбоље су оне жене које могу да се провуку кроз крезаво прошће...” Досадна сам са овом причом?

Напротив. Волео бих да дочујем докраја. Заправо, такве сторије и немају крај – зар не?

Ипак ћу да прескочим једно педесетак година, скоро шездесет. Када је једном као пензионер дошао у Ар видела га моја пријатељица. Она је моју романсу, лета 1948, посматрала изблиза, а и била сам јој се својевремено поверила. Није то испустила из памћења и обавестила ме је о његовом боравку у родном граду. Затражила сам да ми удеси сусрет са морнаром како зна и уме, јер били су први суседи, тамо у улици *Краља Петра Првог*. Обећала је. Неколико дана протекло, она се не јавља. Била сам нестрпљива. Ја ти онда зовем њу, питам зашто је по том нашем договору неактивна. Она ми утишаним гласом рече: „Јово је синоћ имао инфаркт. Није му било спаса.”

Запазио сам да је прогутала као некакву непостојећу кнедлу, од ваздуха, а онда је прсте преплела на прсима. Само је ћутала. Онај њезин непостојани смешак се, на који часак, поново успоставио. Усправила се у наслоњачи. У окнима наочара плавичаста светлост се праћнула као сардела.

Је ли могуће? – тек да нешто прозборим.

Нажалост. Тако нисам са њим проговорила ни реч, након оних наших возикања на бициклима. А тако снажно сам желела тај сусрет, из срца и из дубине душе.

Сунце се малчице пригаси, заклонио га облачак. На окуларима госпођиних наочара створи се слабашан рефлекс оног светлила са терасе, једва видљив. Не беше плавичаст нити паладијумски светао, као домалопре, више је подсећао на слабашан калајни или алуминијумски сјајак.